

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Jachury a soudců JUDr. Ivy Březinové a JUDr. Milana Chmelíčka v právní věci

žalobce: **J T** narozený **[redacted]**
bytem **[redacted]**
zastoupený advokátem JUDr. Janem Choděrou
sídlem Malá Štěpánská 2033/8, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **JUDr. Pavel Čadra**, IČO 18105858
sídlem Karlovo nám. 557/30, 120 00 Praha 2
zastoupený advokátkou JUDr. Soňou Luňákovou
sídlem Hradecká 2526/3, 130 00 Praha 3

o 1 829 520 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 8. prosince 2021, č. j. 27 C 231/2013-425,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se potvrzuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně výrokem pod bodem I. zamítl žalobu, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku 1 829 520 Kč s příslušenstvím a výrokem pod bodem II. rozhodl o povinnosti žalobce zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 143 565 Kč k rukám jeho právního zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku.

2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, na základě které se žalobce domáhal na žalovaném zaplacení původně částky 2 026 454 Kč s příslušenstvím s tím, že žalovaný jako advokát jménem žalobce podal u Obvodního soudu pro Prahu 4 žalobu dne 26. 10. 1999, kterou se žalobce po společnosti [REDAKCE] domáhal zaplacení nároků na náhradu mzdy, a kterou žalovaný jménem žalobce na základě podání ze dne 10. 8. 2000 a ze dne 6. 2. 2001 rozšířil o další nároky, aniž by žalovaný jako advokát poučil žalobce o tom, že většina těchto nároků byla již promlčena, a aniž by měl připraveny návrhy relevantních důkazních prostředků prokazujících tyto žalované nároky. Žaloba byla rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 1. 2011, č. j. [REDAKCE] zamítnuta, a to právě z důvodu promlčení většiny žalovaných nároků a z důvodu, že žalovaný jménem žalobce nenavrhl relevantní důkazní prostředky prokazující žalované nároky na náhradu mzdy. Současně byla žalobci uložena povinnost zaplatit na účet soudu soudní poplatek ve výši 118 580 Kč, a dále zaplatit společnosti [REDAKCE] na účet jejího právního zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 1 829 520 Kč. Proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 podal žalovaný jménem žalobce odvolání. O tomto odvolání však žalovaný coby advokát neuvedl žádné odvolací důvody a jelikož je ani přes výzvu soudu nedoplnil, bylo odvolání usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2011, č. j. [REDAKCE] odmítnuto. Přestože žalovanému jako advokátu bylo dne 27. 9. 2011 doručeno usnesení Městského soudu v Praze, žalovaný žalobce neinformoval o právní moci rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 a o tom, že žalobci začala běžet lhůta ke splnění povinnosti zaplatit náhradu nákladů řízení. Jelikož žalobce nevěděl o povinnosti nahradit náklady řízení, společnost [REDAKCE] začala vymáhat náhradu nákladů v exekučním řízení vedeném u Okresního soudu Praha - západ. Žalobce v exekučním řízení zaplatil dne 27. 12. 2011 částku 2 047 494 Kč tvořenou vymáhanou náhradou nákladů nalézacího řízení ve výši 1 829 520 Kč a náklady exekuce a náklady oprávněného ve výši 217 974 Kč, k čemuž byl vydán příkaz k úhradě nákladů exekuce. Žalovaný tím, že jménem žalobce podal žalobu a její rozšíření o další nároky, aniž by jako advokát poučil žalobce o tom, že většina těchto nároků byla již promlčena, a aniž by měl připraveny návrhy relevantních důkazních prostředků prokazujících tyto žalované nároky, porušil svou povinnost chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy žalobce jako klienta a je tak odpovědný za škodu, která žalobci v příčinné souvislosti s tímto protiprávním jednáním žalovaného vznikla. Kdyby žalovaný poučil žalobce, žalobce by mu nedal pokyn k podání žaloby na společnost [REDAKCE] a tudíž by žalobce neplatil náhradu nákladů řízení. Žalobci tím vznikl nárok na náhradu škody vůči žalovanému ve výši právě úhrady nákladů řízení zaplacené [REDAKCE] ve výši 1 829 250 Kč. Dále pak tím, že žalovaný neinformoval žalobce o právní moci rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4, č. j. [REDAKCE] porušil svou povinnost chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy žalobce jako klienta, je žalovaný odpovědný za škodu, která žalobci v příčinné souvislosti s tímto protiprávním jednáním vznikla, neb kdyby žalovaný informoval žalobce o tom, že předmětný rozsudek nabyl právní moci, žalobce by náhradu nákladů řízení ve stanovené lhůtě zaplatil a nemusel by platit náklady exekuce a náklady oprávněného v celkové výši 217 974 Kč. Žalobci tím vznikl nárok na náhradu škody vůči žalovanému ve výši 196 934 Kč, když nárok ve výši 217 974 Kč částečně zanikl započtením.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že s žalobcem byl v pravidelném styku, žalobce byl průběžně informován o všech náležitostech a pravidelně se účastnily ústních jednání. Ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 bylo postupně vydáno 5 rozsudků soudu I. stupně a tyto rozhodnutí odvolacího soudu, přičemž ve třech případech byl žalobce zcela úspěšný a teprve po změně senátu byl naopak zcela neúspěšný. Jednalo se tedy o rozdílný právní názor a je otázkou, zda za tohoto stavu může nést žalovaný odpovědnost v tom směru, jak naznačuje žalobce. Zcela jistě žalobce na všechny eventuality upozorňoval, už i proto, že žaloba byla postupně doplňována. Námitka promlčení byla vznesena ze strany tehdejší žalované až po pěti letech. Rovněž proti poslednímu rozsudku bylo podáno odvolání, toto odvolání nebylo soudu doručeno, nicméně žalovaný se domníval, že nikoliv jeho chybou, a proto žalobce podal žalobu

pro zmatečnost, kterou však následně po změně právního zastoupení žalobce vzal zpět. Vzhledem k výši částky, kterou měl žalobce uhradit k rukám právního zástupce tehdejšího žalovaného, byl právní zástupce tehdejšího žalovaného kontaktován, aby sdělil číslo bankovního spojení, na který lze tzv. přisudek uhradit. Toto bankovní spojení sice sdělil, ale ještě ve lhůtě, kterou stanovil žalobci, byl podán návrh na exekuci. Žalobce o vyřízení věci informoval v průběhu měsíce října, a to emailem a při osobní schůzce. Žalované žalovaný také namítl promlčení nároku žalobce.

4. Ve věci již jednou soud I. stupně rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 28. 3. 2017, č. j. 27C 231/2013-158 tak, že uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 196 934 Kč se specifikovaným příslušenstvím (výrok I.), zamítl žalobu na zaplacení částky 1 829 520 Kč s příslušenstvím (výrok II.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok III.). Takto soud I. stupně rozhodl za situace, kdy mezi účastníky bylo nesporné, že žalovaný jako advokát převzal zastoupení žalobce a dne 26. 10. 1999 podal u Obvodního soudu pro Prahu 4 žalobu, kterou jménem nynějšího žalobce zahájil v původním řízení vůči žalované společnosti [REDAKCE] na zaplacení nároku na náhradu mzdy a kterou žalovaný jménem žalobce rozšířil o další nároky. Žaloba byla rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 5. 2011, č. j. [REDAKCE] zamítnuta a bylo žalobci uloženo zaplatit původnímu žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 1 829 520 Kč. Šlo přitom v pořadí již po pátý rozsudek, přičemž 3× bylo žalobci plně vyhověno, avšak odvolacím soudem byla věc opakovaně vrácena původnímu soudu I. stupně. Dále bylo zjištěno, že žalobci bylo příkazem k úhradě nákladů exekuce uloženo zaplatit celkem 2 047 494 Kč složenou z uvedené náhrady nákladů původního nalézacího řízení a z nákladů exekuce a nákladů oprávněného ve výši 217 974 Kč. Uvedená celková částka byla vymožena dne 28. 12. 2011. V roce 2011 pak svědek V [REDAKCE] S [REDAKCE] uhradil za žalobce jako svého tchána a na jeho žádost částku cca 2 047 000 Kč, kterou žalobci svědkovi vrátil do 19. 6. 2013. Po právní stránce soud I. stupně dovodil, že mezi účastníky byla uzavřena mandátní smlouva ve smyslu § 724 a násl. tehdejšího občanského zákoníku, jejímž obsahem bylo poskytnutí právní pomoci ze strany žalovaného žalobci jako klientovi s tím, že obsah práv a povinností účastníků advokátních mandátních smluv se primárně řídí ustanoveními advokátních předpisů zejména pak § 16 a 24 zákona o advokacii, která jsou v poměru speciality k obecné soukromoprávní úpravě, pokud se jedná o práva a povinnosti účastníků advokátních mandátních smluv. K částce 196 934 Kč soud I. stupně uvedl, že tato částka je uplatňována z důvodu, že žalovaný včas neinformoval žalobce o právní moci rozsudku, když pokud by informaci měl, pak by nákladů řízení zaplatil a nemusel by hradit náklady exekuce proti němu vedené. Podle soudu I. stupně přitom žalovaný neprokázal, že by žalovaný žalobce řádně informoval o právní moci původního rozsudku, tedy o povinnosti k úhradě dlužné částky. Soud I. stupně v této části shledal odpovědnost advokáta, neboť srovnání časových údajů, kdy se žalobce dozvěděl o nařízení exekuce a kdy exekuční částku uhradil, odůvodňuje závěr o tom, že žalovaný svým deliktem (neinformováním žalobce o právní moci rozsudku) zbavil žalobce reálné možnosti dobrovolnou úhradou pohledávky odvrátit nařízení exekuce. Jako nedůvodnou pak soud I. stupně hodnotil námitku promlčení, neboť náhrada nákladů byla zaplacená dne 27. 12. 2011 a žaloba byla podána dne 20. 12. 2013. V částce ve výši 1 829 520 Kč soud I. stupně odpovědnost žalovaného nedovodil.
5. K odvolání žalobce Městský soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 22. 7. 2019, č. j. 16 Co 147/2019 - 218 rozsudek soudu I. stupně ve výročí II. (zamítavý výrok ohledně částky 1 829 520 Kč s příslušenstvím) a ve výroku III. o nákladech řízení zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Podle odvolacího soudu nebyly postaveny najisto předpoklady vzniku objektivní odpovědnosti žalovaného. Soud I. stupně dle odvolacího soudu opomněl, že žalovaný jako zástupce žalobce se v žalobě v původním řízení doručené soudu dne 27. 10. 1999 nejprve domáhal omezených nároků a teprve podáním ze dne 6. 2. 2001 rozšířil žalobce původní žalobu v původním řízení o nároky na konečnou podobu. Upozornil přitom,

že z hlediska promlčení nemá rozšíření žaloby podle § 95 o. s. ř. zpětný účinek, či jinými slovy, že běh promlčecí lhůty u pracovněprávních nároků uplatněných až rozšířením žaloby se staví ve smyslu § 261 odst. 3 zákoníku práce teprve ode dne, kdy soudu toto rozšíření žaloby došlo. Podle odvolacího soudu z toho tedy vyplývá, že před zkoumáním, zda nároky, které byly soudem v původním řízení shledány jako promlčené, měl soud I. stupně nejprve postavit najisto okolnosti a důvody uplatnění žaloby jen v původním omezeném rozsahu. Je to žalobce, kdo nese důkazní břemeno ohledně tvrzení, že žalovaný měl povinnost k alespoň rámcovému pokynu žalobce uplatnit později rozšířené nároky ještě před uplynutím promlčecí lhůty. Rovněž pak zde musí být zjištěno, že žalobce jako klient dal žalovanému pokyn k uplatnění nároku také o tomto širším rozsahu, a že její zamítnutí je důsledkem jen profesní liknavosti žalovaného jako advokáta, který nároky v tomto rozsahu neuplatnil. Dle odvolacího soudu pak bylo třeba zkoumat, zda žalovaný v době podání původní žaloby či jejího rozšíření jako profesionál v oblasti práva mohl rozumně v intencích rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 2038/2018 domnívat se, že má dostatek relevantních důkazů pro jejich důvodné uplatnění a úspěšné vymožení v rámci původního řízení. Má se tedy zkoumat, zda žalovaný podal žalobu, ač rozumně měl, a mohl vědět, že pro její úspěšné uplatnění nebyl dostatek důkazů. V této souvislosti odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25Cdo 121/2010.

6. Soud I. stupně s odkazem na příslušná ustanovení zákona o advokacii a v intencích rozhodnutí odvolacího soudu při jednání dne 26. 11. 2019 vyzval žalobce podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., aby doplnil vyličení rozhodujících skutečností tak, že uvede, zda a kdy a jakým způsobem dal žalobce pokyn k uplatnění každého z nároků uplatněných, jak žalobou doručenou Obvodnímu soudu pro Prahu 4 dne 27. 10. 1999, tak i podáním ze dne 6. 2. 2001, jaké byly okolnosti a důvody uplatnění žaloby v původním rozsahu, jaké konkrétní důkazy žalobce žalovanému před podáním žaloby a jejího rozšíření uvedl a předložil, a aby k prokázání svých tvrzení označil důkazy. Žalobce pak tvrdil, že z jeho pohledu žalovaný všechny podklady měl a mohl nároky uplatnit včas. Jako důkaz označil dopis ze dne 21. 8. 1997 CZ servisu ohledně odvozu dokumentace ze společnosti ██████████ touto společností, výslech V ██████████ S ██████████ který měl původně nároky žalobce uplatňovat, M ██████████ B ██████████ kdy návrh na jeho výslech vzal pak zpět a svůj účastnický výslech. Při jednání konaném dne 22. 9. 2021 soud vyzval žalobce rovněž podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. aby i doplnil vyličení rozhodujících skutečností tak, že doplní skutková tvrzení ohledně toho, že žalovaný podal žalobu, ač rozumně měl a mohl vědět, že pro její úspěšné uplatnění není dostatek důkazů, dále nechť k těmto tvrzením označí důkazy. Podáním ze dne 1. 10. 2021 žalobce uvedl, že žalobu žalovaný podal a v řízení žalobce zastupoval, aniž měl dostatek podkladů pro doložení relevantních důkazních prostředků, které by prokazovaly žalobcům nárok, dále žalobu rozšířil, ač věděl, anebo nevěděl, ale vědět měl, že žalobcům nárok je promlčený. Pokud by žalobce věděl, že nárok je promlčený, nikdy nedal souhlas s rozšířením žaloby.
7. Soud I. stupně po provedeném dokazování, které je popsáno v bodě 15 a 16 odůvodnění napadeného rozsudku pak po skutkové stránce uzavřel, že žalobce jako právní laik ponechal právní kroky k uplatňování žalobcových nároků v původním řízení na žalovaném coby advokátu. Žalobce nedal žalovanému výslovný pokyn k uplatnění všech nároků ihned v žalobě. Žalovaný se rozhodl, že žalobu na vymáhání finančních nároků podá až po ukončení sporu o neplatnost výpovědi z pracovního poměru, protože by jinak byla prohlášena za zmatečnou a předčasnou, o tom informoval žalobce. Žaloba byla zamítnuta v původním řízení z důvodu promlčení ohledně nároků na náhradu mzdy z důvodu nevybrané dovolené za rok 1996 v rozsahu 9 dnů, za rok 1997 v rozsahu 13 dnů v celkové částce 20 000 Kč. Další nároky žalobce - pro placení prémie za rok 1997 ve výši 160 000 Kč, částky třináctého platu ve výši 66 000 Kč a 1% z realizace za rok 1999 v částce 2 624 199 Kč byly zamítnuty, neboť soud dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro jejich výplatu, respektive neprokázal, že byly splněny podmínky pro jejich výplatu. Rovněž soud konstatoval, že i tyto nároky jsou promlčené.

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Charvátová

8. Soud I. stupně po právní stránce uzavřel, že odpovědnost za škodu způsobené advokátem v souvislosti s výkonem jeho advokátní činnosti podle zákona o advokacii, vychází z odpovědnosti bez zřetele na zavinění (s objektivní odpovědností) a je založena na současném splnění předpokladů, jimiž jsou výkon advokacie, vznik škody a příčinná souvislost mezi výkonem advokacie a vznikem škody. Co se týče nároků, které byly shledány jako promlčené nároku na náhradu mzdy z důvodu nevybrané dovolené za rok 1996 v rozsahu 9 dnů, za rok 1997 v rozsahu 13 dnů v celkové částce 20 000 Kč, soud I. stupně neshledal existenci příčinné souvislosti mezi výkonem advokacie a vznikem škody. Příčinná souvislost je nezbytným předpokladem odpovědnosti za škodu mezi pochybením žalovaného advokáta a vznikem škody. Soud I. stupně má z provedeného dokazování zejména pak z písemného vyjádření V. S. dřívějšího zástupce žalobce, a současně ze skutkového tvrzení samotného žalobce, za prokázané, že neexistoval žalobcův alespoň rámcový pokyn k uplatnění všech nároků hned v žalobě. Proč tyto nároky nebyly uplatněny v žalobě, o tom žalovaný informoval žalobce a žalobce zároveň proti tomuto postupu ničeho nenamítal. Nesprávný výkon advokacie spočívá například v nesprávně nebo nevhodně zvoleném způsobu uplatňování práv klienta v soudním řízení a je přitom třeba posuzovat vždy s přihlédnutím k okolnostem daného případu i charakter pochybení. Je rozdíl mezi tím, kdy advokát zastává určitý relevantně vyargumentovaný právní názor, zde v tomto případě, že žalobu na vymáhání finančních nároků lze podat až po ukončení sporu o neplatnosti výpovědi, protože by jinak žaloba byla prohlášena za zmatečnou a předčasnou, který je později soudy odmítnut, a kdy například podá za svého klienta opravný prostředek opožděně, s formálními nedostatky a podobně (viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25Cdo 1084/2011). Soud I. stupně v této souvislosti poukázal na to, že jde o nároky v nepatrné výši 20 000 Kč oproti žalované částce v původním řízení 2 964 044 Kč. V případě úspěchu žalobce v těchto marginálních nárocích, by žalobce bylo rovněž soudem I. stupně zavázán k plné náhradě nákladů ve prospěch žalované společnosti dle § 142 8 odst. 3 o. s. ř., když žalovaný neúspěch by byl pouze nepatrné části. Ohledně dalších nároků žalobce tj. v celkové výši 2 624 199 Kč byla totiž žaloba zamítnuta, neboť nalézací soud dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro jejich výplatu, respektive neprokával, že byly splněny podmínky pro jejich výplatu. Dále rovněž, konstatoval, že i tyto nároky jsou promlčené. Soud I. stupně v souladu se závazným právním názorem odvolacího soudu vysloveném v této věci pak postupoval podle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. tak, aby žalobce doplnil vylíčení rozhodujících skutečností, tedy že žalovaný podal žalobu, ač rozumně měl a mohl vědět, že pro její úspěšné uplatnění není dostatek důkazů, a aby k těmto tvrzením případně označil důkazy. Žalobce byl rovněž poučen o následcích nesplnění této výzvy spočívající případně v neunesení břemene důkazního a břemene tvrzení. Žalobce, doplnil skutková tvrzení v tom, že žalobu žalovaný podal a v řízení žalobce zastupoval, aniž měl dostatek podkladů pro doložení relevantních důkazních prostředků, které prokazovaly žalobcův nárok, aniž by to blíže jakýmkoliv způsobem specifikoval. Toto soud I. stupně považoval za zcela nedostatečná tvrzení. Není zřejmé, jaké podklady žalovanému chyběly a proč. Soud I. stupně proto v této části žalobu jako nedůvodnou zamítl pro neunesení břemena tvrzení. V důsledku uplatnění projednání zásady mají účastníci občanského soudního řízení povinnost tvrzení a na ni navazující důkazní povinnost ohledně skutečností, z jejichž existence vyvozují pro sebe příznivé právní důsledky a nesplnění povinnosti má tedy za následek vynesení rozhodnutí nepříznivého pro účastníka, který tuto svou povinnost nesplnil. Existence procesních povinností se podává z ustanovení § 120 odst. 1 o. s. ř. O tomto byl žalobce soudem I. stupně poučen. Ze všech výše uvedených důvodů proto soud I. stupně žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. Výrok o náhradě nákladů řízení pak soud I. stupně odůvodnil ustanovením § 142 odst. 2 o. s. ř. a přiznal převážně procesně úspěšnému žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 80 %, tak jak je specifikováno v bodě 19 odůvodnění napadeného rozsudku.

10. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, ve kterém namítl nesprávné posouzení věci, jak po stránce právní, tak i po stránce skutkové. Je toho názoru, že advokát, jímž žalovaný v té době byl, měl postupovat nejen s obezřetností, ale i s náležitou profesní zodpovědností tak, aby žalobci nezpůsobil žádnou škodu. Pokud žalovanému žalobce předal veškeré doklady, které k podání žaloby měl, potom bylo jeho povinností postupovat tak, aby mu žádná škoda způsobena nebyla a nehrozila. Soud I. stupně postupoval pouze a výlučně dle konkrétní dikce zákona, nicméně opomněl samotný záměr zákonodárce. Nevycházel tedy z toho, co laici někdy označují jako tzv. duch zákona. Pokud soud I. stupně v rozsudku připomíná, že se mělo zkoumat, zda žalovaný mohl rozumně předpokládat dostatek relevantních důkazů pro vymožení nároků žalobce v původním řízení, pak je žalobce přesvědčen, že tomu tak bylo. Žalovaný mohl podat žalobu s tím, že pro pozdější zjištění nedostatku důkazů měl žalobu včas vzít zpět. Pokud žalovaný tak nepostupoval a nepostupoval tak i v širších souvislostech případu žalobce a v případech, ve kterých žalobce zastupoval, potom jednoznačně odpovídá za škodu. Škodu, která žalobci jednáním žalovaného byla způsobena, řádně žalobce vyčíslil a rovněž tak uvedl důvody, z jakých se jejich náhrady domáhá. Zároveň žalobce upozornil na skutečnost, že mu ani v nejmenším nejde o nic jiného než u k prokázání toho, že je to žalobce, kdo má pravdu. Navrhl, aby rozsudek soudu I. stupně byl změněno, případně zrušen.
11. Žalovaný ve své omluvě k jednání nařízeném odvolacím soudem toliko navrhl potvrzení napadeného rozsudku.
12. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející podle § 212 a § 212a o.s.ř. a po nařízeném jednání, k němuž se žádný z účastníků nedostavil, a byly splněny podmínky pro jeho projednání bez přítomnosti účastníků podle § 101 odst. 3 o. s. ř., uzavřel, že odvolání žalobce není důvodné.
13. Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečnou skutkovou zjištění a takto zjištěné skutečnosti posoudil zcela správně i po stránce právní. Jeho závěrům nemá, co by odvolací soud vytknout a odvolací námítky nemohou přivodit ani změnu ani zrušení napadeného rozsudku.
14. Žalobce ve svém odvolání vytýká soudu I. stupně, že postupoval pouze a výlučně dle konkrétní dikce zákona nicméně opomněl samotný záměr zákonodárce, tedy nevycházel z toho, co laici někdy označují jako tzv. „duch zákona“. V jakém směru však měl soud I. stupně postupovat tj. v intencích tzv. „ducha zákona“ však žalobce ve svém odvolání žádným způsobem blíže nespecifikuje. Dále namítá, že soud I. stupně měl zkoumat to, zda žalovaný (jako advokát) mohl rozumně předpokládat dostatek (nedostatek) relevantních důkazů pro vymožení nároků žalobce v původním řízení. Po pozdějším zjištění nedostatku důkazů měl žalobu včas vzít zpět. Tento argument odvolatele však v žádném případě dle odvolacího soudu nemůže obstát. Jak soud I. stupně po skutkové stránce uvedl, byl žalobce v souladu se závazným právním názorem, vysloveným v původním zrušujícím rozhodnutí, k doplnění vylíčení rozhodujících skutečností poučen podle § 118a o. s. ř. ohledně toho, zda žalovaný podal žalobu, ač rozumně měl a mohl vědět, že pro její úspěšné uplatnění není dostatek důkazů. Žalobce v tomto směru však uvedl pouze, že dle jeho názoru žalovaný neměl dostatek podkladů pro doložení relevantních důkazních prostředků, které by prokazovaly žalobcům nárok. Toto blíže nespecifikoval. Z tohoto pohledu jde tedy skutečně o nedostatek skutkových tvrzení a je zde správný závěr soudu I. stupně v tom směru, že je proto nutno žalobu zamítnout pro neunesení břemene tvrzení. Navíc, jak bylo zjištěno z obsahu spisu Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. [REDAKCE] teprve na základě pozdějších rozhodnutí, jak odvolacího soudu, tak soudu I. stupně, bylo uzavřeno, že žalobě nelze vyhovět pro neunesení důkazního břemene. Je tedy nepochybné, že uzavřely-li soud v posuzovaném nalézacím řízení až po více než 10 letech, rozsáhlém dokazování a opakovaném rozhodování ve věci samé, že se nárok žalobci nepodařilo prokázat, přičemž žalobce byl i s žalovaným jako se svým právním zástupcem v tomto řízení aktivní, pak

nelze ani z tohoto pohledu uzavřít, že by žalovaný (coby advokát) podal žalobu, aniž měl dostatek podkladů pro doložení relevantních důkazních prostředků. Je totiž nutno odlišovat případ, kdy advokát jménem svého klienta podá žalobu, aniž by měl jakékoli důkazy k dispozici, a aniž by klienta poučil o možnosti, že žaloba bude právě v důsledku neunesení důkazního břemene zamítnuta a mezi tím, že žaloba je po řadě soudních jednání a rozsáhlém dokazování a řadě soudních rozhodnutí v konečném důsledku zamítnuta proto, že předložené a provedené důkazy nestačí k prokázání skutečností tvrzených žalobou. Za této procesní situace nemůže nést advokát odpovědnost za neúspěch svého klienta v soudním řízení. Advokát není schopen předvídat, zda důkazy které má od klienta k dispozici budou stačit k prokázání jeho skutkové verze. Hodnocení důkazů je věcí soudů.

15. Dále, jak soud I. stupně správně uzavřel, pokud některé z nároků, které byly později rozšířeny, byly promlčeny, pak ani v tomto směru nemůže být v této části žaloba důvodná. Jak soud I. stupně logicky konstatoval, pokud by žalobce byl v těchto marginálních nárocích úspěšný (nároky by promlčeny nebyly), pak by ho stejně povinnost k plné náhradě nákladů nalézacího řízení neminula právě ve smyslu soudem I. stupně uvedeného ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř..
16. Ze všech výše uvedených důvodů proto odvolací soud postupoval podle § 219 o. s. ř. a rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný, včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení potvrdil.
17. O náhradě nákladů tohoto odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o. s. ř. za použití § 142 odst. 1 o. s. ř., když procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady v této fázi řízení nevznikly, neboť k jednání u odvolacího soudu se žalovaný ani jeho právní zástupkyně nedostavila, a žalovaný toliko zaslalo fakticky blanketní návrh k potvrzení napadeného rozsudku, což nelze považovat za úkon účelného bránění práva. Odvolací soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, a to ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí odvolacího soudu.

Praha 28. června 2022

Mgr. Martin Jachura v.r.
předseda senátu